

I. EDITORIAL

PERSPECTIVA EXERCITĂRII TUTELEI MINORULUI ȘI A INTERZISULUI (PERSOANEI ASIMILATE MINORULUI) ÎN CONTEXTUL DECLARĂRII NECONSTITUȚIONALITĂȚII ART. 164 ALIN. (1) DIN CODUL CIVIL ȘI A NECONSTITUȚIONALITĂȚII ART. 229 ALIN. (3) DIN LEGEA NR. 71/2011

Jud. Ion DOMILESCU
Judecătoria Arad

*„Neputându-se face puternic, ce e drept,
lumea a făcut să fie drept ce e puternic.*

Blaise Pascal, Cugetări

Abstract

Following the publication of the Decision of the Constitutional Court of Romania no. 795/2020, the attributions of authorizing the acts of legal disposition regarding the minor, forbidden and person assimilated to the minor under 14 years were taken over by the court, the section or specialized panel of family and minors, taking over the attributions of designation art. 150 of the Civil Code, only and only in the other cases (acts of conservation and administration) than those referring to the appointment of the special curator by the tutelary authority, according to art. 229 para. (1), para. (32) and para. (33) of Law no. 71/2011.

Keywords: *civil law, authorization of the guardianship court, special curator.*

1. Gândul lui Pascal despre justiție și putere nu cunoscuse instituționalizarea statului de drept, când dezvăluia travaliul constituirii a ceea ce este drept din nedreptele puteri ale vremurilor. În timpul nostru, glorificând statul de drept, se replică exuberant că societățile democratice au dobândit virtutea de a face puternic dreptul emanat de statul de drept, dar pot convinge că dreptul făcut puternic nu a rămas discutabil în lipsa demnității realizării dreptului, efectiv, zi după zi?! Iar, între drepturi, uzul drepturilor persoanelor lipsite de discernământ (de o vădită

fragilitate juridică, prin chiar neputința exercitării lor) ar trebui să prioritizeze demnitatea realizării lor, personale și societale, în orice societate organizată democratic.

2. Din păcate, fracturi de comunicare instituțională între puterile statului nostru de drept au lăsat fără reglementare sau cu o reglementare răsturnată situația persoanelor bolnave psihic supuse procedurii punerii sub interdicție, precum și pe cea a tuturor persoanelor din categoria juridică a subiecților de drept fără capacitate juridică de exercițiu și cu capacitate juridică restrânsă de exercițiu o dată cu publicarea Deciziei Curții Constituționale a României nr. 601/16 iulie 2020 și a Deciziei Curții Constituționale a României nr. 795/2020 (intervenția în ordinea de drept prin actele unei puteri, intervenție neurmată de o recalibrare constituțională a legislației sau a accesului eficient la justiție, creează incapacității funcționale sau funcționalității normative interpretate dramatic diferit)¹.

Într-o lucrare² antamam soluția³, alta și altfel, de tratament judiciar aplicat cererilor de punere sub interdicție după declararea neconstituționalității art. 164 alin. (1) C. civ. prin Decizia Curții Constituționale a României nr. 601/16 iulie 2020, subliniind rolul suveran al judecătorului de a valorifica, în rang de oficialitate⁴ și

¹ Lipsa completării legislației, după locul gol lăsat de neconstituționalitatea unei norme, apariția unei hotărâri, a unui ordin pe o durată restrânsă de timp, edictate de autoritatea centrală sau locală prin care sunt afectate drepturi fundamentale ale persoanelor, fără a pune la îndemână o procedură rapidă și eficientă de examinare a contestației, întruchipează o reglementare răsturnată, improprie, bizară.

² Opinie contributivă soluționării cererilor de punere sub interdicție a persoanelor fizice, după intrarea în vigoare a Deciziei nr. 601/16 iulie 2020 a Curții Constituționale a României, publicată în Revista Universul Juridic nr. 7/2021.

³ Având o situație socială dedusă judecății, nereglementată în perioada tranzitorie declarării neconstituționalității art. 164 C. civ., i se impune judecătorului să nu refuze judecata, abordând, ca atare, fondul cererii de punere sub interdicție, însă, dintr-o altă perspectivă legală, în condițiile inexistenței unei norme dedicate, făcând respectate, astfel, dispozițiile art. 5 alin. (2), alin. (3) C. pr. civ., coroborate cu art. 1 alin. (1) și alin. (2) C. civ. În această interpretare, nu găsesc susținere în tipicul legii și al echității, soluțiile de respingere a cererilor ca inadmisibile (motivând că legea nu prevede), de suspendare sau de amânare a judecății (motivând cu așteptarea legiferării punerii sub interdicție). Surprinde fundamentarea, mai precis lipsa de fundamentare juridică oferită de partizanii respingerii cererilor de punere sub interdicție pe calea excepției inadmisibilității, ipostaziată și de Minuta Întâlnirii președinților secțiilor civile ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel de la Brașov în 10, 11 iunie 2021, deoarece inadmisibilitatea unei examinări a fondului nu poate fi justificată de lipsa unei norme, ci de existența unui alt temei legal de examinare a fondului raportului juridic dedus judecății, judecătorul fiind obligat să trateze fondul problemei examinate chiar dacă legea nu prevede, este neclară sau incompletă. Pentru un înțeles mai bun poate fi doar bineînțelesul: când se deduce judecății problema ocrotirii drepturilor unei persoane cu capacitate psihică afectată, iar norma care reglementa punerea sub interdicție nu mai este în vigoare, problema judiciară nu poate fi refuzată soluționării (refuzul cercetării ar fi o nătângă soluție într-un stat numit de drept), urmând a fi găsită o rezolvare în uzanțe, în dispoziții care reglementează situații asemănătoare, în principiile generale ale dreptului.

⁴ Este o normă de ordine publică, cu statut de principiu societal regularizator oricărei situații sociale lipsite de un corespondent normativ, aflată la dispoziția suverană a judecătorului.

legalitate⁵, examinarea fondului unui proces, când, pentru obiectul sesizat al pricinii, s-ar constata că legea nu prevede, este neclară sau incompletă. În paradigma soluției afirmate, tutorele desemnat persoanei lipsite de capacitatea psihică de a aprecia critic și predictiv consecințele ce decurg din exercitarea drepturilor sale se alătură tutorilor desemnați pentru interzișii existenți, împreună exercitând drepturile persoanelor fără capacitate de exercițiu în modalitatea prevăzută de art. 171 C. civ.⁶, de felul exercitării drepturilor minorilor care nu au împlinit vârsta de 14 ani. Adăugând și efectele Deciziei Curții Constituționale a României nr. 795/2020 privind neconstituționalitatea art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, se reconturează tabloul normativ al reprezentării drepturilor și promovării intereselor minorilor, interzișilor și persoanelor fără capacitate psihică, atunci când sunt poziționate normele înscrise în art. 144-150 C. civ. în raport de normele speciale, tranzitorii, derogatorii și neabrogate ale art. 229 alin. (3²) și alin. (3³) din Legea nr. 71/2011, inserând insinuos capacitatea secțiilor specializate sau a completurilor specializate de familie și minori de a funcționa cu atribuțiile instanței de tutelă, deși, nu există o bază legislativă cu procedura ei, alta decât cea delegată în urma deciziilor de neconstituționalitate, necesară verificării exercitării tutelei de către persoana desemnată.

Într-o altă lucrare⁷ deosebeam între instanța de tutelă, instanța de tutelă și familie, respectiv instanța, secția specializată sau completurile specializate de familie și minori, afirmând că dreptul pozitiv românesc se poate legitima folosind doar cea din urmă terminologie, câtă vreme puterea legislatoare nu a reușit să legifereze organizarea și funcționarea instanței de tutelă, nefiind adecvat a folosi în procedură și hotărâre noțiunea: „instanță de tutelă”. Or, dacă, raportat la neconstituționalul art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, puterea constituțională atribuie instanței, secției sau completurilor specializate competența de a dispune cu privire la exercitarea tutelei relativ la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc, respectiv la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, înlăturând competența de până atunci a autorității tutelare⁸, în timp ce lasă neatins prevederile derogatorii ale art. art. 229 alin. (3²) și alin. (3³) din Legea nr. 71/2011, referitoare la numirea curatorului special în situația încheierii actelor de dispoziție juridică și în situația participării la procedura succesorală, ne vom întreba: atribuția de a autoriza actele de dispoziție este identică, se suprapune atribuției de a desemna curatorul special sau atribuțiile sunt distincte și atrag compe-

⁵ Soluția nu provine din arbitriul judecătorului, având temei legislativ.

⁶ Conform art. 171 C. civ., regulile privitoare la tutela minorului care nu a împlinit vârsta de 14 ani se aplică și în cazul tutelei celui pus sub interdicție judecătorească, în măsura în care legea nu dispune altfel.

⁷ Dificultăți în aplicarea art. 906, art. 910 - 913 C. pr. civ., relativ la determinarea instanței de executare și a cadrului procesual, articol publicat în Revista Universul Juridic nr. 5/2021.

⁸ Competența organului administrativ - autoritatea tutelară - a fost reglementată inițial prin Legea nr. 60/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 255 în data de 17 aprilie 2012.

tențe partajate? În alte cuvinte – ar putea instanța, secția, completul specializat să autorizeze actul de dispoziție juridică și participarea la procedura succesorală dimpreună cu numirea curatorului special sau desemnarea curatorului special rămâne, în anumite situații, în competența autorității tutelare, distinct de autorizarea actelor ce le-ar avea de susținut ca împuternicit legal. Să plasticizăm din concretul unei situații de viață – în cazul în care soțul supraviețuitor solicită autorizarea participării minorului la procedura succesorală și a vânzării moștenirii culese de descendentul minor moștenitor împreună cu desemnarea curatorului special pentru a-l reprezenta pe minor în procedura succesorală și în procedura de vânzare a bunului, competența va fi unică, aparținând instanței (autorizarea actului și desemnarea curatorului special), sau, partajată, între instanță (autorizarea actului, eventual validarea curatorului special, după desemnarea acestuia de autoritatea tutelară) și autoritatea tutelară (desemnarea curatorului special), deoarece atât mama, cât și copilul participă la dezbaterile succesorală, având interese contrare. Trebuie adăugat că întrebarea și răspunsul ei nu îl vizează doar pe minor, ci și pe interzisul judecătoresc, cu temeiul oferit de art. 171 C. civ., dispozițiile aplicabile minorului sub 14 ani fiind aplicabile și interzisului, loc în care va trebui să ne delimităm de prețioasa analiză făcută de autorul Gabriel Lefter într-o lucrare⁹ dedicată problematicii validării curatorului special de către instanța de tutelă, considerând că art. 229 alin. (3)² din Legea nr. 71/2011 se aplică doar situației minorului lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate restrânsă, iar nu și majorului ocrotit, pus sub interdicție.

3. Anterior publicării Deciziei Curții Constituționale a României nr. 795/2020, era în vigoare art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, normă specială, imperativă, tranzitorie, potrivit căreia, până la data reglementării prin legea de organizare judiciară a organizării și funcționării instanței de tutelă, atribuțiile acesteia referitoare la exercitarea tutelei cu privire la bunurile minorului sau ale interzisului judecătoresc ori, după caz, cu privire la supravegherea modului în care tutorele administrează bunurile acestuia, revin autorității tutelare.

Dispoziția menționată a fost, într-o masivă proporție, și ignorată, și greșit aplicată, puține instanțe respectând competența tranzitorie a organului administrativ, atunci când erau sesizate (sesizare provenind din aceleași greșeli de interpretare caucionate de o jurisprudență orientată greșit) pentru a autoriza acte juridice de dispoziție juridică ale minorului și interzisului, incluzând dezbaterile succesorală, precum și pentru desemnarea curatorului special, care să acționeze în baza autorizării date¹⁰.

⁹ Gabriel Lefter, *Considerații privind validarea curatorului special de către instanța de tutelă*, material publicat în portalul *juridice.ro*, în data de 30.03.2015.

¹⁰ Încheieri nepublicate ale Judecătorei Arad: Încheierea civilă nr. 3.939/04.08.2015 pronunțată în Dosar nr. 9.303/55/2015 (încuviințare dată tutorelui interzisului de a dezbate și accepta succesiunea), Încheierea nr. 6.745/06.08.2019 [respingerea autorizării mamei copiilor de a vinde imobilul

Dispozițiile art. 229 alin. (1), alin. (3), alin. (3²), alin. (3³) din Legea nr. 71/2011, corelate cu dispozițiile Secțiunii a 4-a, denumită „Exercitarea tutelei”, și ale Secțiunii a 5-a, denumită „Controlul tutelei” din Capitolul II, Titlul III, Cartea I din Codul civil, coroborate cu art. 171, art. 502 C. civ., ar fi trebuit să fie un tot unitar până la capacitatea normativă a instanței de tutelă, atribuind autorității tutelare competența autorizării actelor juridice specifice exercitării tutelei, numirii curatorului special și a supravegherii modului de îndeplinire a obligațiilor de către tutore sau de către curatorul special desemnat (supravegherea este o expresie a controlului prevăzut de lege).

Ar exista, ca o enclavă pe teritoriul dispozițiilor legale menționate, din perspectiva cercetării întreprinse, conținutul art. 150 C. civ. S-ar putea considera că normele lui, cu specificul conținutului și topica plasamentului în codificare – de câte ori între tutore și minor se ivesc interese contrare, care nu sunt dintre cele ce trebuie să ducă la înlocuirea tutorelui sau dacă din cauza bolii sau din alte motive tutorele este împiedicat să îndeplinească un anumit act în numele minorului pe care îl reprezintă sau ale cărui acte le încuviințează, instanța de tutelă va numi un curator special, iar, pentru motive temeinice, în cadrul procedurilor succesoriale, notarul public, la cererea oricărei persoane interesate sau din oficiu, poate numi provizoriu un curator special, care va fi validat ori, după caz, înlocuit de către instanța de tutelă – ar permite defalcarea acestor norme din prevederile speciale ale art. 229 alin. (1), alin. (3), alin. (3²) din Legea nr. 71/2011, recunoscând instanței, secției specializate sau completului specializat de familie și minori atribuția de a numi curatorul special, respectiv de a valida sau înlocui curatorul special desemnat provizoriu de notar. Acest articol a obturat aplicarea art. 229 alin. (3), alin. (3²) din Legea nr. 71/2011, considerându-se fie că el ar fi suficient să fondeze intervenția instanței, fie că ar reglementa situații diferite celor prevăzute de dispozițiile speciale tranzitorii. Niciuna dintre aceste concepții nu poate fi legitimată de legea aplicabilă, stabilită în conformitate cu valorificarea perechii principiilor de interpretare: „specialia generalibus derogant, exceptio est strictissimae interpretationis”.

proprietatea copiilor pe motiv că dispozițiile tutelei nu se aplică părintelui, ignorând dispoziția art. 502 alin. (1) C. civ.]; Încheieri nepublicate ale Judecătoriei Chișineu-Criș: Încheierea nr. 351/02.06.2015 pronunțată în Dosar nr. 627/210/2015 (încuviințare dată mamei minorului de a rezilia un contract de concesiune și de a radia un drept de folosință), Încheierea nr. 1.575/06.12.2017 pronunțată în Dosar nr. 2.324/210/2017 (încuviințare dată părinților minorelor de a încheia contracte de vânzare-cumpărare în baza art. 145, art. 502 C. civ.); Încheieri nepublicate ale Judecătoriei Ineu: Încheierea nr. 120/06.03.2015 pronunțată în Dosar nr. 239/246/2015 (încuviințare dată părinților minorelor de a încheia contract de vânzare-cumpărare. Încheierea consemnează incidența art. 150 C. civ., fără a se fi relevat în ce constă contrarietatea de interese), Încheierea civilă nr. 675/06.06.2018 pronunțată în Dosar nr. 1.032/246/2018 (încuviințare dată bunicii materne a minorului de a dezbate și accepta succesiunea defunctei mame a minorului).

Amintim că ne preocupă autorizarea actelor de dispoziție juridică ale minorului și interzisului, iar nu actele de conservare și administrare, care pot fi îndeplinite fără autorizare, conform art. 142 alin. (1) C. civ., pentru acestea din urmă s-ar putea susține că art. 150 se aplică doar în situații speciale, când între tutore și minor se ivesc interese contrare de conservare și administrare sau când din cauza bolii sau din alte motive tutorele este împiedicat să îndeplinească un anumit act de conservare, de administrare în numele minorului, ori pentru motive temeinice apărute în cadrul procedurilor succesoriale, cazuri care atrag și ele intervenția instanței. Însă, chiar și în astfel de situații, nu putea fi înlăturată obiecția ridicată de puterea normativă tranzitorie a art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, care nu distingea între atribuțiile instanței de tutelă referitoare la exercitarea tutelei, atunci când sunt atribuite *grosso modo* autorității tutelare. Fie că provin din conservarea și administrarea bunurilor, fie că provin din dispoziția juridică asupra bunurilor, toate intervențiile instanței de tutelă necesare numiri unui curator special se subsumează atribuțiilor specifice exercitării și controlului tutelei, aflându-se, ca atare, sub imperiul reglementării art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, fiind preluate de autoritatea tutelară.

Tratament judiciar

Din perspectivă judiciară, toate procesele în care au fost formulate pretenții de autorizare a actelor de dispoziție juridică și de desemnare a curatorului special trebuiau respinse ca inadmisibile, pe calea admiterii excepției necompetenței generale a instanței, deoarece astfel de atribuții, cu competența exercitării lor, aparțineau autorității tutelare.

4. Ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale a României nr. 795/2020, situația normativă s-a schimbat substanțial, dar nu complet, rămânând în vigoare art. 229 alin. (1), alin. (3²) și alin. (3³) din Legea nr. 71/2011 și, prin ele, desemnarea de către autoritatea tutelară a curatorului special pentru reprezentarea minorului și a interzisului în situațiile efectuării actelor dispoziție juridică și de participare la procedura succesorală. Asemănător, de la data publicării Deciziei Curții Constituționale a României nr. 601/16 iulie 2020, deși, finalitatea normativă înscrisă în art. 164 alin. (1) C. civ. nu mai putea fi realizată, instituția juridică a punerii sub interdicție fiind înlăturată din cadrul sistemului de drept în vigoare, au rămas aplicabile normele civile și procedurale auxiliare, accesorii punerii sub interdicție, relevant fiind art. 167 C. civ. (în caz de nevoie și până la soluționarea cererii de punere sub interdicție judecătorească, instanța de tutelă poate numi un curator special pentru îngrijirea și reprezentarea celui a cărui interdicție a fost cerută, precum și pentru administrarea bunurilor acestuia), normă constructivă de soluție relativ la dispoziția art. 229 alin. (1), alin. (3³) din Legea nr. 71/2011. Avem, așadar, într-un mod conceptual, resturi normative în vigoare ale unui context unitar

legislativ, dezafectat în cea mai mare parte a conținutului său și, în alt mod conceptual, într-o parte, atribuții conferite direct instanței și atribuții rămase în competența autorității tutelare, iar, pe de altă parte, posibilitatea persoanei interesate de a deschide un proces sub forma cererii de punere sub interdicție, invocând pe durata procedurii aplicarea art. 167 C. civ. (norma privește cu egală echitate nu doar ceea ce afirmă formal, punerea sub interdicție, dar și ceea ce presupune inerent, aplicarea dispozițiilor de la tutelă sau curatelă, prin încetarea funcțiunii reglementării punerii sub interdicție), pentru ca, în cursul procesului, să poată invoca oricând aplicarea dispozițiilor legale care reglementează tutela sau curatela¹¹.

Așadar, atribuția desemnării curatorului special pentru reprezentarea minorului și a interzisului, respectiv a persoanei asimilată minorului (prin instituirea tutelei, în urma aplicării încetării aplicării punerii sub interdicție) în situațiile efectuării actelor dispoziție juridică și de participare la procedura succesorală a rămas în competența autorității tutelare, conform art. 229 alin. (1), alin. (3²) și alin. (3³) din Legea nr. 71/2011, aspect legal potrivit principiului de interpretare: „qui potest plus, potest minus” (cine poate mai mult, poate și mai puțin), deși umbre de rațiuni juridice s-ar întrezări în numirea curatorului special înainte sau după autorizarea actului, fie din ipostaza în care instanța ar putea și valida numirea lui în situația autorizării actelor de dispoziție juridică (numit fiind), fie în ipostaza în care instanța ar oferi temei de apreciere viitoare în alegerea persoanei potrivite, după încuviințarea dată.

Dar ce juridicitate va conferi art. 150 C. civ., din unghiul de vedere al competenței atributive, dacă despre el afirmam mai sus că se integra competenței autorității tutelare înainte de declararea neconstituționalității art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011. Opinăm că situația s-a schimbat în parte, juridicitatea normelor conținute de art. 150 C. civ. partajând competențe în funcție de natura actului juridic ce urmează a fi efectuat. Dacă interesul contrar, boala sau alte motive, ori

¹¹ Obiecției că judecătorul nu mai poate administra în prezent procedura punerii sub interdicție, îi răspundem că obiecția nu are suport legal, judecătorul fiind obligat să primească cererea cu care a fost investit, conform art. 5 alin. (1) C. pr. civ. și să parcurgă procedura prevăzută de art. 938 C. pr. civ.; obiecției că procurorul (numai dacă ar sesiza lipsa de interes în parcurgerea procedurii de cercetare a punerii sub interdicție, deși o astfel de conduită contravine obligației decurgând din art. 938 C. pr. civ.) sau chiar judecătorul ar putea provoca citarea părților pentru a invoca excepția inadmisibilității îi opunem obligația principială, de ordine publică a judecătorului de a nu refuza judecata fondului cererii dacă nu mai există o normă care să o reglementeze în modalitatea formală solicitată prin acțiunea civilă introductivă, fiind dator să facă aplicarea art. 22 alin. (4) coroborat cu art. 5 alin. (2), alin. (3) C. pr. civ.; obiecției că nu se poate schimba temeiul de drept în cursul procesului, raportat la exigența art. 204 alin. (3) C. pr. civ., îi opunem considerația că această exigență se referă la cu totul alt context contencios, nicidecum la cel privind încetarea funcțiunii juridice a unei norme, adăugând și argumentul că un acord expres al pârâtului poate fi examinat numai în condițiile în care pârâtul are capacitatea psihică de a consimți sau nu, sens în care, în situația de fapt a imposibilității manifestării de voință i s-ar putea desemna un curator litis dintre avocați, potrivit art. 80 alin. (4) C. pr. civ.

motive temeinice survenite în procedura succesorală se referă la acte juridice de conservare și administrare a patrimoniului minorului sau interzisului, competența aparține instanței, secției specializate sau completului specializat de familie și minori; dacă aceleași referințe normative pentru desemnarea curatorului special privesc acte de dispoziție juridică, competența desemnării curatorului special aparține autorității tutelare, instanța devenind competentă strict în materia autorizării actelor de dispoziție, prescriind limitele mandatului special dat curatorului special.

Se impune constatării încă o problemă generată de intempestiva neconstituționalitate a art. 229 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, și anume cea referitoare la necesarul de personal și de alocare a activității administrativ-judiciară a instanței pentru supravegherea activității tutorelui, care nu poate fi altfel calificată decât ca reprezentând un control al exercitării tutelei, reglementat expres în Secțiunea a 5-a, denumită „Controlul tutelei”, prin art. 151-155 din Capitolul II, Titlul III, Cartea I din Codul civil, având corespondent executiv în art. 140 C. civ. Ce statut va avea delegatul instanței, ce resurse i se vor pune la dispoziție și în ce modalitatea procedurală va participa la realizarea inventarului prevăzut de lege, când și cum va acționa judecătorul pentru a urmări toate situațiile în care s-a pronunțat, luând măsuri adecvate. O soluție, sumar configurată, pare a fi aceea de a ordona, cu ocazia autorizării actelor de dispoziție, depunerea dărilor de seamă la intervale de timp solicitând, totodată, sprijinul autorităților administrative, conform art. 151 alin. (2) C. civ.

Tratament judiciar

Amintind și prevederea art. 502 alin. (2) C. civ. (drepturile și îndatoririle părinților cu privire la bunurile copilului sunt aceleași cu ale tutorilor, dispozițiile care reglementează tutela fiind aplicabile în mod corespunzător), putem desprinde concluzia că, ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale a României nr. 795/2020, atribuțiile autorizării actelor de dispoziție juridică cu privire la minor, interzis și persoană asimilată minorului sub 14 ani au fost preluate de instanța, secția sau completul specializat de familie și minori, preluând, totodată, și atribuțiile desemnării, respectiv validării curatorului special prevăzut de art. 150 C. civ., numai și numai în celelalte cazuri (acte de conservare și administrare) decât cele referitoare la desemnarea curatorului special de către autoritatea tutelară, potrivit art. 229 alin. (1), alin. (3²) și alin. (3³) din Legea nr. 71/2011.